

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/19/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117010965
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117010965.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovince a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci obžalovaného V. B., pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 8.11.2018, č. k. 3T/2/2017-565, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.5.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného V. B., nar. XX.X.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava svojím rozsudkom zo dňa 8.11.2018, č. k. 3T/2/2017-565 rozhodol tak, že obžalovaný V. B. sa uznáva za vinného, že dňa 15.01.2016 v čase po 01.30 hod. v S. na ul. B. č. X v byte na druhom poschodí potom, čo najskôr fyzicky napadol bývalú družku Z. V. a to tak, že ju udrel 4-5 krát päťou do oblasti brucha, so slovami zabijem ťa, jej priložil ku krku nôž, ktorý po chvíli odložil, potom ju opakovane udieral päťami do celého tela následkom čoho odpadla, na čo ju obliat s vodou a s napádaním prestal asi na 5 minút, po čom však Z. V. chytil za ramená a odtiahol ju do spálne k posteli, na ktorú ju sotil a následne ju nohou kopol do oblasti tváre, prikázal jej užiť lieky Xanax a to asi 4-5 tabliet, čo urobila, stiahol jej tepláky, dal na bok nohavičky a potom s ňou vykonal jedenkrát proti jej vôli súlož, počas ktorej jej zakryl rukou ústa, aby nemohla kričať, čím svojím konaním spôsobil poškodenú Z. V., trvale bytom M. zmliaždenie pravej strany tváre, čo si u nej vyžiadalo jednorazové lekárske ošetrenie a vyvolalo u nej akútnu reakciu na stres a posttraumatickú stresovú poruchu, ktoré viedli k jej hospitalizácii a ktorá si objektívne vyžiadala liečenie v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodenej,

teda násilím donútil ženu k súložu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou a na chránenej osobe - blízkej osobe, a spôsobil ním ťažkú ujmu na zdraví, čím spáchal obzvlášť závažný zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a § 123 ods. 3 písm. i) Trestného zákona.

Za to bol odsúdený podľa § 199 ods. 3 Tr. zák., s prihladnutím na § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m), § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) rokov a 8 (osem) mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 odsek 1, § 77 odsek 1 písmeno a), písmeno b), písmeno c) Trestného zákona v spojení s § 78 odsek 1 Trestného zákona súd obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uložený skorším trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 0T/35/2016 zo dňa 12.02.2016, právoplatný dňa 12.02.2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovaného zaviazal k náhrade škody voči poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť

Petržalka, IČO: 35 937 874, vo výške 188,90 Eur. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú Z. V. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX/XX, S.-M., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie obžalovaný a to proti výrokom o vine, treste a náhrade škody. Prokurátor sa práva na podanie odvolania vzdal.

Obžalovaný v odôvodnení odvolania, podaného prostredníctvom obhajkyne, uviedol:

1. Máme za to, že z výsledkov dokazovania vyplýva, že sa nemožno stotožniť so záverom prvostupňového súdu o tom, že „vina obžalovaného bola v plnom rozsahu preukázaná a že na hlavnom pojednávaní nebola produkovaná žiadna taká presvedčivá skutočnosť, ktorá by dôvodnosť trestnoprávnej zodpovednosti u obžalovaného spochybňovala“.

K uvedenému záveru prvostupňového súdu je potrebné na úvod podotknúť, že samotný obžalovaný nemusí nič spochybňovať a ani dokazovať a môže byť pasívny. Naopak, je v zásade len povinnosťou obžaloby, aby dokázala vinu obžalovaného.

2. Je zrejmé, že v predmetnej veci bol od jej samého začiatku jediným priamym dôkazom viny obžalovaného V. B. dôkaz, spočívajúci vo výpovedi poškodenej, Z. V..

3. Na druhej strane obžalovaný, v priebehu celého trestného konania, spáchanie skutku tak, ako ho popisuje poškodená jednoznačne popieral a spochybňoval, pričom poukazoval, že k súloži medzi nimi došlo dobrovoľne.

4. Z uvedeného vyplýva, že proti sebe stoja dve odlišné tvrdenia a to obžalovaného a poškodenej, ktoré sa vzájomne vylučujú. Preto bolo nevyhnutné vychádzať z ďalších dôkazov, ktoré boli produkované v trestnom konaní a posilňujú tvrdenie jednej alebo druhej strany.

Zároveň v prípade, ak má slúžiť výpoveď poškodenej ako jediný, relevantný priamy dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších priamych a podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybňiteľný.

5. Nemožno sa stotožniť so záverom prvostupňového súdu o tom, že výpoveď poškodenej V. je konzistentná. Je potrebné poukázať na tieto závažné nedostatky jednak v samotnej výpovedi poškodenej a jednak na rozpor výpovede poškodenej s ostatnými dôkazmi:

· Poškodená vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, uvádza, že „ju mal obžalovaný udrieť v byte päťou asi 5 krát do brucha, zacítila neznesiteľnú bolesť, ... mal ju hodiť o zem“. Ďalej uvádza, že, keď sa vrátila domov z bytu obžalovaného, sa jej začalo strašne ťažko dýchať a boleli ju rebrá, preto išla do nemocnice v Trnave. V Prvotnej lekárskej správe FNNT z 15/1/16 (deň skutku) nie je však zadokumentované žiadne zranenie brucha, ani hrudníka, ani vôbec nič, čo by poukazovalo, že bola tak násilne zbitá, ako uvádzala.

Rovnako aj zo Správy z Urgentného príjmu na traumatolog.-chirurg. ambulancii zo dňa 16/1/16, o 1:15 hod., od MUDr. V. A. je uvedené: „hrudník - bez známok vonkajšej traumy, brucho - bez známok vonkajšej traumy, mäkké, priehmatné, plp. nebolestivé....“

Tiež zo Správy gyn.-pôr. kliniky, zo dňa 16/1/16, o 1:02 hod., od MUDr. J. F. je uvedené: „....hlava, hrudník, brucho, panva - známky poranenia nevidím....“

Z uvedeného je zrejmé, že časť výpovede poškodenej o tom, že ju mal obžalovaný udrieť 5 x päťou do oblasti brucha, na solar, hodiť o zem, vôbec nepotvrďujú uvedené lekárske správy, ani žiadne iné dôkazy.

· Poškodená vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uvádza, že obžalovaný vzal nôž z kuchyne a priložil jej ho ku krku. Z nahrávky hovoru poškodenej na číslo l. 158, z 15/1/16, o 11,41hod a z jej prepisu je zrejmé, že poškodená vôbec nôž nespomína. Pritom lieky xanax, ktoré jej mal dať obžalovaný tu spomína.

Zo zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 16/1/16 o 2:00 hod, teda ani nie deň po skutku, v ktorej poškodená podrobne popisuje skutok, vôbec ani v spontánnej výpovedi, ani pri otázkach policajta neuvádza, že by jej obžalovaný priložil nôž ku krku.

Z uvedeného je zrejmé, že časť výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní o tom, že mal obžalovaný vziať nôž a priložiť jej ho ku krku, vôbec nekorešponduje z jej predchádzajúcimi výpoveďami bezprostredne po skutku, a to ani s oznámením na linku 158 a ani z trestným oznámením zo dňa 16.1.16. Okrem toho, ani žiadny so svedkov alebo dôkazov túto verziu výpovede o noži na hlavnom pojednávaní nepotvrdil. Z toho dôvodu sa nemožno stotožniť so záverom prvostupňového súdu, že bolo v plnom rozsahu preukázané, že obžalovaný použil na prekonanie odporu poškodenej nôž.

· Samotná výpoveď poškodenej je značne kontroverzná a nelogická. Na jednej strane poškodená tvrdí, že ju obžalovaný mal znásilniť, ale jej následné konanie, keď po niekoľkých hodinách, napriek poučeniu policajtov, sa opäť vrátil do bytu za obžalovaným, značne spochybňuje jej tvrdenie o znásilnení.

· Pochybnosti budí už samotná skutočnosť, že poškodená v Zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 15/1/16 o 13,45 hod, ktorú vlastnoručne podpísala, spontánne a aj na otázku vyšetrovateľa uviedla,

že V. B. ju neznásilnil, nevyhrážal sa jej, a že konala skratovo, bola v zlom psychickom a zdravotnom rozporení, v hlave mala lieky. Odmietla lekárske vyšetrenie, keďže sa jej nič nestalo.

· Výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní charakterizujú aj ďalšie pochybnosti a nepresnosti:

- poškodená si nepamätá sled udalosti pred údajným znásilnením, na hlavnom pojednávaní ho opisuje chaoticky

- nevie uviesť, kedy presne obžalovaný mal zamknúť dvere do bytu

- keď ju mal obžalovaný hodiť na posteľ, sama uvádza, že sa nijako nebránila, nekričala, nekopala, neutekala

- s obžalovaným mala najprv sedieť na posteli, a mal jej niečo rozprávať, potom jej mal dať dolu tepláky, aj svoje tepláky a znásilniť ju, pričom ani pri tomto poškodená neuviedla, že by sa tomu nejako bránila; z toho je zrejmé, že ak by nesúhlasila s konaním obžalovaného, bránila by sa určite vyzliekaniu, pričom mala dostatočný časový priestor na to, aby mohla buď kričať, príp. iným spôsobom dať najavo svoj nesúhlas

- poškodená na hlavnom pojednávaní uvádza, že sa s obžalovaným rozišla už v decembri 2015, ale v Zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 16.1.2016 uvádza, že od januára 2016 u neho nežije, len k nemu príde, prespí, navarí, mávajú aj pohlavný styk.

- poškodená na hlavnom pojednávaní uvádza, že do V. išla s obžalovaným preto, že chcela vyriešiť aspoň časť peňazí, ktoré jej dlhoval, ale v Zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 16.1.2016 uvádza, že u obžalovaného bola aj 13.1.16 až do 14.1.16 do 12,00 hod, kedy si išla domov niečo zariadiť s tým, že večer sa mala s obžalovaným stretnúť zas, prísť za ním späť.

6. Trestného činu znásilnenia podľa § 199 Tr. zák. sa môže páchatel dopustiť aj tým, že využije bezbrannosť poškodenej. Poškodená však na hlavnom pojednávaní uviedla, že po údajnom znásilnení išla do kúpeľne sa osprchovať, a keď vyšla z kúpeľne videla, obžalovaného ležať v spálni a vedľa hlavy mal kľúče od bytu. Z uvedeného je zrejmé, že poškodená sa nenachádzala v stave bezbrannosti pri súloží s obžalovaným, keďže sa potom pohybovala po byte, sprchovala, dokonca si všimla kde sú položené kľúče. Z toho dôvodu sa nemožno stotožniť so záverom prvostupňového súdu, že bolo v plnom rozsahu preukázané, že obžalovaný poškodenú paralizoval požitím 4-5 tabliet xanaxu.

7. Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné hodnotiť výpovede poškodenej ako nevierohodné a nepresvedčivé, napriek tomu, že znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia, PhDr. Bieliková, hodnotí jej výpovede ako všeobecne vierohodné. Ale znalkyňa ďalej uvádza, že zároveň jej výpovede nesú mierne oslabené znaky špecifickej vierohodnosti, vplyvom čiastočnej amnézie (Znalecký posudok č. 27/2016, zo dňa 16.5.2016, bod 6. Záveru).

8. Obhajoba sa nestotožňuje ani so záverom prvostupňového súdu, že rozpory v konaní a vo výpovediach poškodenej V. boli zapríčinené akútnou reakciou na stres, ako aj posttraumatickou stresovou poruchou, ktorými poškodená trpela bezprostredne po spáchaní trestného činu. Tu je potrebné neprehliadnuť skutočnosť, že poškodenej bola už v máji 2015 (teda ešte predtým, ako spoznala obžalovaného) diagnostikovaná úzkostná porucha a znížená frustračná tolerancia, čo vyplýva z výpisu zo zdravotnej dokumentácie Dr. Z. R., psychiatricky. Túto skutočnosť konštatuje aj znalkyňa Dr. Dana Šedivá (str. 28 Znalecký psychiatrický posudok č. 10/2016 z 12.3.2016). Znalkyňa zároveň uvádza, že „pod tlakom komplikovaného partnerského vzťahu došlo k opätovnému zhoršeniu klinického obrazu tejto úzkostnej poruchy“ a porucha nemala vplyv na ovládacie a rozpoznávacíe schopnosti vyšetrovanej. Z toho je zrejmé, že v žiadnom prípade nemožno urobiť bezpečný záver, že akútna reakcia na stres a posttraumatická stresová porucha, psychické poruchy (obe sa zaraďujú medzi úzkostné poruchy), ktoré boli diagnostikované poškodenej, sa rozvinuli práve v dôsledku "údajného znásilnenia" a nie napríklad pod vplyvom iných, pre poškodenú stresujúcich udalostí, ako napr. komplikovaného partnerského vzťahu poškodenej a obžalovaného, kde poškodená bola traumatizovaná aj skutočnosťou, že obžalovanému požičala vyššiu peňažnú sumu, ktorú jej nevracal. Tiež je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že samotná poškodená vo svojich výpovediach uvádzala, že predpísané lieky (antidepresíva) odmietla užívať.

9. Významným dôkazom, ktorý treba hodnotiť v prospech obžalovaného, je lekárska správa z gynekologického vyšetrenia zo dňa 16/1/16, o 1:02 hod, od MUDr. J. F., z ktorej vyplýva, že pacientka je pri vedomí, orientovaná, hlava, hrudník, brucho, panva - poranenia nevidí, v pošve patol. sekret neprítomný, oblasť rodidiel bez známok traumy. Znamky násillia na genitále nenachádza. Z tohto dôkazu vyplýva, že údajné znásilnenie sa vykonaným odborným gynekologickým vyšetrením nepreukázalo.

Prvotná lekárska správa FNNT z 15/1/16, ani Správa z Urgentného príjmu na traumatolog.-chirurg. ambulancii zo dňa 16/1/16, o 1:15hod., od MUDr. V. A., tiež nepotvrdili na tele poškodenej žiadne známky hrubého násillia, s výnimkou ľahkej zmliaždeniny pravej strany tváre.

Žiadna z uvedených lekárskejších správ nekorešponduje s výpoveďou poškodenej o údajnom znásilnení alebo opakovaných úderoch päťou do brucha, hodení o zem a o hrubom zaobchádzaní.

10. Obhajoba sa sa nestotožňuje ani so záverom prvostupňového súdu, že „podporne výpoveď poškodenej dokresľujú aj výpovede nepriamych svedkov M. a C. V.“.

Sv. M. V.: - nevedela uviesť ku skutku podrobnosti a sama potvrdila, že poškodená jej o tom nechcela povedať nič bližšie. V rozpore sa však vyjadruje aj so samotnou výpoveďou poškodenej, keď tendenčne uvádza, že dcéra mala psychické problémy až po zoznámení s obžalovaným a tiež, že tabletky začala užívať až keď s ním začala chodiť, čo nie je pravdou, lebo sama poškodená uvádzala, že mala psychické problémy aj pred zoznámením s obžalovaným a liečila sa viac ako pol roka u psychiatra, pričom mala predpísané viaceré psychiatrické lieky a niektoré z nich užívať odmietla. Zároveň ale svedkyňa potvrdzuje, že jej sa priamo obžalovaný nevyhrážal, pretože s ním ani neprišla do kontaktu. Tiež potvrdzuje, že jej bývalý manžel poškodenej psychicky ubližoval.

Sv. C. V.: - nevedel popísať detaily samotného údajného znásilnenia. Nepresne a v rozpore aj so samotnou výpoveďou poškodenej sa vyjadruje o udalosti, keď uvádza, že po skutku mal obžalovaný odísť a nechať poškodenú samú, že poškodená sa snažila volať o pomoc.

Výpovede týchto dvoch svedkov nemajú k samotnému údajnému znásilneniu žiadnu výpovednú hodnotu, sú len reprodukciou udalosti, pri ktorej títo svedkovia neboli prítomní v čase a mieste. Zároveň možno skonštatovať, že sú tendenčne ladené vzhľadom na vzťah týchto svedkov k poškodenej. Dokonca v niektorých detailoch sú rozporné so samotnou výpoveďou poškodenej.

11. Sv. Z. K.: - uviedla, že „k nej mal obžalovaný agresívne správanie, ale o samotnom skutku nemala žiadnu vedomosť, nevie čo sa udialo, pri tom čine nebola a v podstate len potvrdila, že nemá vedomosť o agresívnom správaní obžalovaného k poškodenej“. Ohľadom užívania tiserínu svedkyňa na hlavnom pojednávaní potvrdila, že „ho užíli s obžalovaným pri intímnom styku, ale nebolo to tak, že by to bolo nútené, aby mohol byť medzi nimi styk“.

Obhajoba sa preto nestotožňuje ani so záverom prvostupňového súdu, že "podporne výpoveď poškodenej dokresľuje aj výpoveď sv. E. K." Takýto záver by bol len povrchne hypotetický a nejednoznačný.

Sv. Q. F. : - nemal vedomosť, že by boli v spoložití obžalovaného a poškodenej nejaké rozruchy.

Sv. V. A. - svedok si okolnosti skutku nepamätal.

Tieto 3 svedecké výpovede, podľa obhajoby, vo vzťahu k žalovanému skutku, nemajú žiadnu resp. len bezvýznamnú výpovednú hodnotu.

12. Nahrávka hovoru poškodenej na 158 z 15.1.16, o 11,41 h síce preukazuje, že poškodená ohlásila údajné znásilnenie, ale o 2 hod. neskôr už poškodená toto oznámenie v Zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 15.1.16, o 13,45 hod dementuje.

13. Znalčka z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria a sexuológia, MUDr. Dana Šedivá, poškodenú hodnotila v znaleckom posudku tak, že netrpí žiadnou duševnou chorobou alebo poruchou, ktorá by mala vplyv na jej ovládajúcu alebo rozpoznávaciu schopnosť, je schopná riadne chápať dianie okolo seba, vie ho riadne reprodukovať. V čase kedy došlo ku skutku, bola schopná tento chápať. Zároveň zisťuje u poškodenej disociatívnu amnéziu (neschopnosť rozpamätať sa).

V ďalšom však tento znalecký posudok z 12.2.2016, ako aj výpoveď znalčky na hlavnom pojednávaní vyznieva chybné, keď znalčka robí právne závery, hodnotí dôkazy a aj na hlavnom pojednávaní uvádza, že „poškodená sa stala obeťou sexuálneho násillia, fyzického násillia, s obavami o svoj život, za mimoriadne nepriaznivých okolnosti - uväznenie v byte, fyzická prevaha páchatel'a, použitie noža ako priameho nástroja s vyhrážkami usmrtenia, násillné vynútené užitie psychofarmák a na základe toho jej diagnostikuje akútnu reakciu na stres a následnú posttraumatickú stresovú poruchu.“ Toto hodnotenie znalčky nekorešponduje ani s lekárskou správou psychiatričky MUDr. M. R., ktorá vyšetrila poškodenú dňa 18.1.16 (3. deň po skutku), pričom výskyt týchto porúch (akútnu reakciu na stres a PSSP) u nej nediagnostikovala a diagnostikovala u poškodenej reaktívnu dekompenzáciu v emotivite.

14. List poškodenej v trestnom spise, keď sama poškodená na hlavnom pojednávaní nepopierala, že ho napísala a kde obžalovanému píše že, „až teraz som zákerná“, ten skôr podporuje verziu výpovede obžalovaného, ktorý poukazoval na motiváciu poškodenej pomstiť sa mu trestným konaním, kvôli jeho údajným finančným dlhom voči poškodenej.

15. Obhajoba má za to, že v konaní neboli produkované žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by výpoveď poškodenej potvrdzovali. Podľa názoru obhajoby vo výpovedi poškodenej preukázateľne absentujú znaky jasnosti, logickosti, presvedčivosti, vierohodnosti a nepochybnosti inými dôkazmi. Zároveň táto výpoveď nemá oporu ani v ostatných nepriamych dôkazoch, s ktorými dostatočným spôsobom netvorí ucelenú reťaz, ktorá by bez najmenších pochybností preukazovala vinu obžalovaného za skutok v zmysle podanej obžaloby.

Ak by aj bol prijatý záver prvostupňového súdu, že rozpory v konaní a vo výpovediach poškodenej boli zapríčinené akútnou reakciou na stres a posttraumatickou stresovou poruchou a z toho vyplývajúcou disociatívnou amnéziou (neschopnosť rozpamätať sa), ktorými poškodená trpela bezprostredne po spáchaní údajného skutku, potom je potrebné takto hodnotiť každú jej výpoveď, pretože obe znalkyne skonštatovali prítomnosť uvedených porúch aj v čase znaleckého vyšetrovania a znalkyňa Dr. Bieliková aj v čase výsluchu poškodenej na hlavnom pojednávaní (Zápisnica z hlavného pojednávania zo dňa 19.12.2017, s.11). Následne takéto výpovede poškodenej, so známami amnézie, nemôžu v žiadnom prípade slúžiť ako jediný relevantný priamy dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného.

16. Vychádzajúc zo zásady, že vina obžalovanému musí byť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná a zo skutočnosti, že v tomto prípade o vine obžalovaného existujú veľmi závažné pochybnosti navrhujeme, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1, písm. b) Tr. poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku vo veci sám rozhodol rozsudkom tak, aby obžalovaného V. B., nar. XX.X.XXXX v N., spod obžaloby okresnej prokuratúry v Trnave, zo dňa 16.5.2017, spis. zn: 2Pv 117/16/2207 oslobodil podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Ďalej navrhujeme, aby odvolací súd podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku, odkázal poškodenú spoločnosť - Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 85104 Bratislava, s nárokom na náhradu škody na civilný proces. A tiež aby odvolací súd, podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku, odkázal poškodenú Z. V., nar. X.XX.XXXX, trvala bytom B. XX, S.-M. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Obžalovaný aj sám písomne odôvodnil podané odvolanie, pričom uviedol v podstate rovnaké argumenty, ktoré uviedla v písomnom odôvodnení odvolania jeho obhajkyňa. Podľa jeho názoru nebola nijakým spôsobom preukázaná skutková okolnosť, že by mal poškodenú donútiť k súloži, pričom poukazuje na lekársku správu z gynekologického vyšetrenia. Ďalej poukazuje na lekársku správu z urgentného príjmu, podľa ktorej neboli zistené zranenia na tele poškodenej, ktoré mali byť spôsobené tým, že obžalovaný utieral päťami poškodenú do celého tela. Podľa obžalovaného si poškodená znásilnenie vymyslela, či už z pomsty kvôli peniazom z úveru, ktorý na seba nechcel prepísať alebo z iných dôvodov. Obžalovaný tiež spochybnil znalecké dokazovania z odvetvia psychiatrie, pri ktorom nevytlúčil zaujatosti znalkyne v prospech poškodenej. Poukázal tiež na problematický vzťah poškodenej s jej otcom v detstve, ktorý mohol mať vplyv na vznik jej psychických problémov. Spochybnil tiež počítanie obdobia, počas ktorého mala byť poškodená závažným spôsobom ovplyvnená na obvyklom spôsobe života, pričom poukazuje na ustanovenie § 63 ods. 3 Trestného poriadku o počítaní lehôt. Obžalovaný ďalej zdôrazňuje, že medzi skutkom a následku musí byť dokázaná príčinná súvislosť, teda či liečenie, ktoré poškodená absolvovala bolo v príčinnej súvislosti so spáchaným trestným činom alebo to bolo iba dôsledok naakumulovaného utrpenia z predchádzajúceho života, v kontexte vo vzťahu poškodenej s jej otcom. V žiadnom prípade nemohlo ísť o ťažkú ujmu na zdraví, ako predpokladá ustanovenie § 199 ods. 3 Trestného zákona. Záverom obžalovaný zhrnul, že vykonané dokazovanie je v rozpore so skutkovým stavom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku a skutok ako ho ustálil okresný súd nezodpovedá dôkazom zadováženým v spise. Navyše, za situácie tesne pred skončením dokazovania zmenil právnu kvalifikáciu, pričom neuviedol dôvody, prečo bude posudzovať skutok podľa prísnejšieho ustanovenia zákona, ako podľa ktorého skutok posudzovala obžaloba, pričom súd obžalovaného vôbec nepoučil, že môže žiadať poskytnutie lehoty na prípravu obhajoby. Týmto okresný súd postupoval v rozpore s ustanovením § 284 ods. 2 Trestného poriadku. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých

výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia a zistil, že odvolanie obžalovaného je v celom rozsahu nedôvodné.

Podstata odvolacích námietok spočíva v tom, že obžalovaný hodnotí výsledky vykonaného dokazovania iným spôsobom ako prvostupňový súd.

Odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s názormi a vyjadreniami obžalovaného, ktoré sú uvedené v bodoch 2. - 4. jeho odvolania. Inak ako obžalovaný však hodnotí výpoveď poškodenej V.. Podľa názoru odvolacieho súdu, je jej výpoveď vierohodná a navyše je podporená aj výsledkami znaleckého dokazovania z odvetvia psychiatrie.

Vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov zo strany prvostupňového súdu a následne možností odvolacieho súdu v rámci opravného konania je potrebné uviesť, že podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa odvolacieho súdu, prvostupňový súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku zrozumiteľne vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov. Odvolací súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný. Prvostupňový súd sa zaoberal a vysporiadal sa aj s rozdielmi vo výpovediach poškodenej a to správnym spôsobom. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na výpoveď poškodenej uvedenú v zápisnici o trestnom oznámení (bod 5. a aj bod 12. odvolania), je potrebné uviesť, že zápisnica o trestnom oznámení nie je dôkazom v konaní pred súdom. Keďže po jej spísaní došlo k začatiu trestného stíhania a oznamovateľka bola neskôr vypočutá v trestnom konaní v procesnom postavení svedka poškodeného, je ako dôkaz použiteľná iba jej výpoveď v tomto procesnom postavení a nie zápisnica o trestnom oznámení. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by prvostupňový súd pri hodnotení z vykonaných dôkazov bral do úvahy zápisnicu o trestnom oznámení.

Pokiaľ obžalovaný poukazuje vo svojom odvolaní na nezrovnalosti vo výpovediach obžalovanej na hlavnom pojednávaní, respektíve jej správanie hodnotí ako nelogické, odvolací súd poukazuje na závery znaleckého dokazovania z odvetvia psychiatrie, kedy znalkyňa podrobným spôsobom vysvetlila psychický stav poškodenej, v ktorom sa nachádzala jednak v čase spáchania skutku, ako i v období po ňom a rovnakým spôsobom popísala aj príčiny vzniku post traumatickej stresovej poruchy a to ako sa táto prejavovala v jej živote, rozmyšľaní a vyjadrovaní. Výsledky uvedeného znaleckého dokazovania dostatočným spôsobom vysvetľujú obsah výpovede poškodenej a jej správanie sa v období po spáchaní trestného činu (strana 10 napadnutého rozsudku). Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku (bod 8. odvolania), nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Porovnávanie skutočností, ktoré boli zistené znaleckým dokazovaním z odvetvia psychiatrie so skutočnosťami, ktoré vyplývajú z výpisu zo zdravotnej dokumentácie psychiatričky MUDr. Z. R. (bod 8. a bod 13. odvolania), nie je v tomto prípade na mieste, respektíve nemá tú relevanciu, že by závery znaleckého dokazovania vyznievali rozporuplne. Znalecké dokazovanie má z tohto pohľadu pre súd silnejšiu výpovednú hodnotu ako výsledky bežného vyšetrenia zdravotného stavu.

Pokiaľ ide o príčiny vzniku post traumatickej stresovej poruchy u poškodenej, znalkyňa celkom jednoznačne uviedla, že u poškodenej nezistila iné príčiny vzniku tejto poruchy, ako tie, že poškodená sa stala obeťou sexuálneho násillia, sexuálnej penetrácie, fyzického násillia s obavami o svoj život, za mimoriadne nepriaznivých okolností, pri uväznení v byte, z ktorého nemala únik, pri použití noža zo strany páchatel'a s vyhrážkami usmrtenia.

Výsledky gynekologického vyšetrenia poškodenej, ako i vyšetrenia z urgentného príjmu na traumatologicko-chirurgickej ambulancii, nevyvracajú dôkazy svedčiace proti obžalovanému, ani ich výrazným spôsobom nespochybňujú. Skutočnosť, že na genitáliách poškodenej sa nenachádzali známky násillia, je možné logickým spôsobom vysvetliť práve výpoveďou poškodenej o tom, že bola zo strany obžalovaného prinútená vziať si väčšie množstvo utlmujúcich tabliet, následkom ktorých bola psychicky omámená, následkom čoho nekládla obžalovanému odpor pri pohlavnom styku. Nemuselo teda dôjsť k vzniku poranenia v oblasti genitálií, ktoré sa inak zvyknú vyskytovať v prípadoch znásillenia. Údery obžalovaného, o ktorých vypovedala poškodená, nemuseli byť takej intenzity, aby zanechali na poškodenej viditeľné stopy, ktoré by bolo možné zistiť na urgentnom príjme.

Odvolačný súd súhlasí s názorom obžalovaného, ktorý je uvedený v bode 10. jeho odvolania, že výpovede svedkov Z. V. a C. V. nemajú k samotnému znásilleniu žiadnu výpovednú hodnotu. Podľa názoru odvolacieho súdu však tieto výpovede svedčia o správaní sa obžalovaného voči poškodenej a sú nepriamymi, podpornými dôkazmi, ktoré korešpondujú s výpoveďou svedkyne poškodenej. Rovnakú význam (hodnotu) má aj svedecká výpoveď Z. K..

K hodnoteniu vykonaného dokazovania zo strany prvostupňového súdu a jeho prieskumu v odvolacom konaní, tunajší súd na záver uvádza, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol správal inými úvahami. Odvolačný súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Uplatnenie skutkových zistení vo vzťahu k dĺžke trvania práceneschopnosti poškodenej, ktorá v zmysle § 123 ods. 3 písm. i), ods. 4 Trestného zákona odôvodňuje kvalifikačný znak spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví a právnu kvalifikáciu konania obžalovaného aj podľa ustanovenia § 199 ods. 3 Trestného zákona, bolo zo strany prvostupňového súdu urobené správne. Počet dní práceneschopnosti poškodenej sa nepočíta podľa ustanovenia § 63 Trestného poriadku, nakoľko podľa týchto ustanovení sa počítajú lehoty podľa Trestného poriadku, teda lehoty procesné.

Odvolačná námietka obžalovaného, ktorá smerovala proti nesprávnemu postupu prvostupňového súdu pred vyhlásením napadnutého rozsudku, nie je podľa názoru odvolacieho súdu opodstatnená. Ustanovenie § 284 ods. 2 Trestného poriadku stanovuje povinnosť súdu upozorniť obžalovaného na to, že bude skutok, pre ktorý sa vedie konanie pred súdom, posudzovať prísnejšie ako obžaloba. Prvostupňový súd si túto zákonnú povinnosť voči obžalovanému splnil. Z citovaného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva aj právo obžalovaného alebo jeho obhajcu požiadať súd, aby im bola poskytnutá znovu lehota na prípravu obhajoby a hlavné pojednávanie na ten účel odročiť najmenej opäť pracovných dní. Obžalovaný, ani jeho obhajca toto právo nevyužili a súdu nevznikla povinnosť odročiť hlavné pojednávanie z tohto dôvodu.

Pokiaľ ide o výrok o treste pre obžalovaného, tento nebol zo strany obžalovaného osobitným spôsobom namietaný, uloženému trestu neboli vytýkané konkrétne nesprávnosti. Preto sa odvolačný súd pri prieskume tohto výroku zameril na všeobecné posúdenie zákonnosti a primeranosti uloženého trestu. Prvostupňový súd svoje zistenia a závery, ku ktorým dospel vo vzťahu k tomuto výroku dostatočným a zrozumiteľným spôsobom uviedol na strane 13 až 15 napadnutého rozsudku. Odvolačný súd považuje zistenia, ktoré bral prvostupňový súd do úvahy pri určení druhu trestu, jeho výmery a spôsobe jeho výkonu, vrátane zohľadnenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, za správne, ktoré potom prvostupňový súd relevantným spôsobom aj vyhodnotil. Uložený súhrnný trest odňatia slobody, je zákonný z pohľadu správne stanovenej trestnej sadzby a rovnako je aj spravodlivý a primeraný, najmä vo vzťahu k osobe páchatel'a, mnohosti trestnej činnosti a následkov, ktoré boli trestným činom spôsobené. Na základe vyššie uvedených skutočností dospel odvolačný súd k záveru že napadnutý rozsudok je vo všetkých svojich výrokoch zákonný a správny, konanie, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, bolo rovnako vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a právo obžalovaného na spravodlivý

súdny proces nebolo nijakým spôsobom porušené. Odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodné a preto ho zamietol podľa ustanovenia § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.